

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Václava Štencle v právní věci žalobce: **M. U. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2025, č. j. OAM-729/LE-LE31-LE05-NV5-2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2025, č. j. 16 A 45/2025-29,

t a k t o :

- I. Nejvyšší správní soud **u s t a n o v u j e** žalobci v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2025, č. j. 16 A 45/2025-29, opatrovníka JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., advokáta, sídlem Mánesova 1175/48, 120 00 Praha.
- II. Řízení **s e z a s t a v u j e**.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (stěžovatel) brojí proti výše uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze. V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že byl propuštěn z Příjímacího střediska Praha-Ruzyně a aktuálně je jeho pobyt hlášen v pobytovém středisku, kde stěžovatel vyčkává na rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu.

[2] Jelikož stěžovatel neuvedl, ve kterém pobytovém středisku se zdržuje, Nejvyšší správní soud zjišťoval, kde se stěžovatel nachází. Z evidenční karty žadatele X Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel pobýval v Pobytovém středisku Bělá-Jezová, ze kterého dne 21. 10. 2025 svévolně odešel, jeho pobyt na území České republiky není aktuálně znám.

[3] Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda je dán důvod pro zastavení řízení podle § 33 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, podle něž *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany*. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2008, č. j. 3 Azs 40/2008-67, uvedený důvod zastavení řízení je důvodem obligatorním. Důvod pro zastavení řízení uvedený v § 33 písm. b) se přitom uplatní i v případech řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, jímž bylo rozhodnuto o žalobě proti rozhodnutí o nepovolení vstupu žadatele

o mezinárodní ochranu na území České republiky (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2015, č. j. 6 Azs 159/2015-49).

[4] Nejvyšší správní soud se pokusil ověřit místo pobytu stěžovatele. Policie České republiky i žalovaný k dotazu sdělili, že současné místo pobytu stěžovatele není známe, což potvrzuje záznam v příslušné evidenci (viz výše).

[5] S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti dle § 47 písm. c) a § 120 soudního řádu správního ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu zastavil.

[6] Podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, může předseda senátu ustanovit opatrovníka účastníku, jehož pobyt není znám.

[7] Jelikož pobyt stěžovatele není Nejvyššímu správnímu soudu znám, dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky předpokládané § 29 odst. 3 o. s. ř., který se použije v souladu s § 64 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Ustanovil proto stěžovateli opatrovníka.

[8] Dle § 29 odst. 4 o. s. ř. soud jmenuje opatrovníkem podle odstavců 1 až 3 zpravidla osobu blízkou, případně jinou vhodnou osobu, nebrání-li tomu zvláštní důvody. Advokáta lze jmenovat opatrovníkem, jestliže jím nemůže být jmenován někdo jiný. Vzhledem k tomu, že Nejvyššímu správnímu soudu není známa žádná blízká osoba stěžovatele ani jiná vhodná osoba, kterou by bylo možné ustanovit jako opatrovníka, ustanovil stěžovateli opatrovníkem advokáta JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., který dle evidence České advokátní komory vyslovil souhlas s ustanovováním ex-offo, specializuje se mj. na cizinecké a azylové právo a sám stěžovatel v kasační stížnosti požádal o jeho ustanovení jako bezplatného zástupce z řad advokátů.

[9] Byl-li účastníku řízení ustanoven opatrovníkem advokát, má stejné postavení jako advokát zastupující účastníka řízení na základě plné moci (§ 31 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 a § 120 s. ř. s.). Učiní-li advokát ustanovený opatrovníkem úkon právní služby, odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů opatrovníka platí stát (§ 140 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a § 120 téhož zákona).

[10] Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 soudního řádu správního nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť řízení o ní bylo zastaveno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu